

Věra Veverková (00:03:43 – 00:04:06): „A já jsem vždycky říkávala, jako malá holka, tak jsem říkala: ‚Tati, já mám rýmu, puč mi kapesník,‘ ale žádnou jsem neměla, ten jeho kapesník přátelé voněl všema těma všelijakejma bylinkama, který potřebovali na výrobu těch likérů a já to měla hrozně ráda.“

smích ? (freesound.org)

Anička: Vůně bylinek a ovocných likérů provázela dětství Věry Veverkové, rozené Buldrové, která se narodila 29. července 1937 v Nymburce. Její tatínek pracoval jako ředitel známé likérky rodiny Wantochových.

Kryštof: V likérce se vyráběly bylinné likéry a ovocné destiláty. Její majitelé, Wantochovi, byli židovského původu. A právě to během války zasáhlo i rodinu Buldrových.

Magda: Když nacisté začali pátrat po lidech spojených s židovskými rodinami, přišli i pro Věřina otce.

Věra Veverková (00:06:50 – 00:07:10): „Mně bylo v tom pětačtyřicátém roce čtyři roky, tak si pamatuju, když SS přišlo pro tátu. Na základě udání, že spolupracuje s židama, že má židovský zlato a já nevím, co všechno.“

Ondra: Tatínka po několika dnech propustili. O tom, co se dělo v Petschkově paláci, ale nikdy nemluvil.

Věra Veverková (00:07:50 – 00:08:11): „Tatínek se asi po deseti dnech vrátil jako domů. No a když měl jet služebně třeba do Prahy něco vyřizovat, tak já si akorát pamatuju, jak jsem se mu pověsila na krk a brečela a nechtěla jsem ho pustit.“

Anička: Po válce lidé doufali, že přijdou lepší časy. Jenže v únoru 1948 převzali moc komunisté.

Kryštof: Z podnikatelů a živnostníků se přes noc stali třídní nepřátelé. Rodina Buldrových nebyla výjimkou.

Věra Veverková (00:11:57 – 00:12:15): „Přišel rok čtyřicet osm, komunistickéj puč a najednou z mého tatínka byl buržoust! A z naší rodiny byla nepřátelská rodina.“

Magda: Pro Věřiného tatínka si přišli znovu.

Věra Veverková (00:21:43 – 00:22:22): „Zazvonil telefon a já jsem vzala telefon a to už jsme bydleli teda ve své té vilce. Telefon a oni: ‚Pan Buldra je doma?‘ Říkám: ‚Myslím, že jo, já se podívám...‘ Jo, tatínek je doma. Položili telefon, během chvilinky tam byli, tátu odvezli, přivezli ho druhý den ráno, že jo. A totéž, co říkali Němci: ‚Vy jste měl spolupráci s židama, vy máte někde nakradený zlato.‘“

Zvuk: starý telefon

Ondra: Paní Věra vyprávěla, že právě tohle pro ni bylo nejtěžší.

Anička: Tentokrát už totiž pro jejího tatínka nepřišli okupanti, ale vlastní lidé.

Kryštof: Kvůli původu své rodiny se nedostala ani na vysněnou vysokou školu.

Věra Veverková (00:26:29 – 00:26:50): „Na gympl jsem se dostala, ale potom jako na vysokou školu, to už byl problém a já jsem chtěla jít na medicínu, na dětskou lékařku, to jsem měla takovej sen. Noo, v žádným případě!“

Magda: Nakonec vystudovala pedagogickou fakultu v Ústí nad Labem. V Nymburce se stala oblíbenou učitelkou, na kterou dodnes vzpomínají její studenti.

Ondra: Na svůj sen, studovat lékařskou fakultu, ale úplně nezapomněla.

Věra Veverková (00:39:08 – 00:39:32): „A já jsem jí přeci jenom udělala přátelé, protože, když jsem byla v důchodu, tak s kamarádkou jsme chodily na U3V pochopitelně, že na lékařské fakulty a nakonec v tom Karolinu, jsem ten papír a tubu dostala.“

Zvuk:gaudeamus igitur

Anička: Sen stát se dětskou lékařkou jí režim vzal.

Kryštof: Chuť učit a vzdělávat se, ale paní Věře nedokázal vzít nikdo.

Magda: Dnes má pro mladé lidi jednoduchý vzkaz.

Věra Veverková (00:47:33 – 00:47:44): „Jděte dělat to, co vás baví. Nenechte se nikým přemluvit!“